

Naš največji sen je v tem,
Da bi požrli eno od teh vab,
Najimenitnejšo seveda.

Glavó natrpamo si s srečo,
Z upanjem,
Naposled še s čim lepim
In kak hip nato opazimo omamljeni,
Da naša voda je odtekla.

O ribič,
Ki visoko v bregu čakaš,
Dovoli nam, da jasno vidimo vsaj svojo pot
Do vabe.
Ne zastiraj nam je
S senco svojih nog.

VSAK HIP

Grigore Hagiú

Vsak hip dotaknem se popolnosti,
velika groza me preplavi in jaz
prelijem jo, pusteč ji le obliko,
medtem ko jedro zre naprej, nenehno
menjaje svoj obraz, da upiralo
bi se življenju, ki me preizkuša

potem zavem se na visokem pragu,
da bi se obdržal, se spustim v globino —
in najdem sredi lepega večera,
podobno kot se objamejo drevesa,
da pod prividom listov zazvonijo
njih trda, zgubana semenska zrna